

eller løse Møbesteder. Boer jeg paa Landet, som en ringe Mand; der kun kan komme til et Møbested, der er i Nærheden, vil jeg have løse Møbesteder, og er jeg en stor Eiendomsbesidder, vil jeg have faste Møbesteder, og man vil i det Hele have, at det skal rette sig efter Ens Leilighed og Omstændigheder. S. Virkeligheden bethyder det hele Hingstestuevæsen ikke meget, saalænge Regjeringen skal blande sig deri. Saalænge der ikke er den Iver for Sagen og den Pengemagt tilstede, at Folk kunne gjøre den Slags Ting selv, bethyder det Hele ikke Noget, men er kun et Spilfægteri; men da vi nu engang ere gaaede ind derpaa, til Ære for en ikke meget stor Deel Menneſker her i Landet, maae vi finde os deri. Det, jeg derimod ikke kan finde mig i, er Affattelsen af det sidste Stykke i Lovforslaget, hvor det hedder: „Naar een eller flere Landboforeninger anbrage derpaa“ — det gaaer nu meget godt an — „og Omstændighederne iøvrigt tale derfor; kan Indenrigsministeriet“ osv. Hvem i Verden skal sige, om Omstændighederne tale derfor eller ikke? Man maa antage, at det ligger i Bestyrelsens Natur, at den ikke foretager noget Saadant, naar den ikke er tvungen dertil, og saafremt ikke Omstændighederne tale derfor, og naar nogen Anden siger, at Omstændighederne tale derfor, og Ministeriet ikke siger det Samme, hvem skal saa have Ret? Saa faae vi hvert Aar Spektakler om, hvad Omstændighederne tale for. Jeg vil derfor meget tilraade, at denne Sætning, der er en Frase, man vilkaarlig har stude ind i Loven, gaaer ud, og jeg skal stille et Ændringsforslag til anden Behandling, hvor efter Stykket kommer til at begynde saaledes: „naar een eller flere Landboforeninger anbrage derpaa, kan Indenrigsministeriet . . .“. Vi give dernæst Indenrigsministeren en lille Repræsentation, som han skal forhandle med, idet det fremdeles hedder i Lovforslaget: „efter Forhandling med de i Henhold til Lov af 23de Januar 1862 § 4 indsatte Kommissioner for de paagjældende Distrikter“. Hvad vil denne Forhandling sige? Vil den sige, at dersom disse Kommissioner ville noget Andet end Indenrigsministeren, skal han været deres Expedient og gjøre, hvad de ville, eller skulle de blot være raadgivende? Skulle de blot være

raadgivende, behøve vi ikke at sætte dette ind i Loven, thi det er upassende og hører ikke hjemme i en Lov, og jeg vil derfor foreslaae, at denne Sætning gaaer ud, og at Paragrafen kommer til at see ud som Noget, der gaaer ud fra en Myndighed eller fra at tildele en vis Autoritet en Myndighed; thi Loven skal give Myndighed og ikke Snaal. Det paagjældende Stykke vil da komme til at lyde saaledes: „Naar een eller flere Landboforeninger anbrage derpaa, kan Indenrigsministeriet henlægge en Deel af et af fornævnte Hingstestuedistrikter til et andet tilgrændsende Distrikt. Naar saadan Omlægning finder Sted, udsærdiges derom en offentlig Bekjendtgjørelse.“ Derved er der givet Indenrigsministeren en Bemyndigelse til at lempe Loven efter Omstændighederne, som han vil det. Den nuværende Affattelse er, efter min Overtydning, upassende i en Lov. Det kan være en god Forfkrift for en Tjenestepige, men ikke for en Indenrigsminister.

Madſen: Jeg er enig med den ærede Taler i, at det hele Præmiesystem helst burde overlades til Befolkningen, uden at Staten blandede sig deri. Naar derimod den ærede Rigsbudsmand fra Randers Amts 5te Valgkreds (Mourier = Petersen) har talt om, at det var ønskeligt, at man fik store Kredse og bevægelige Møbesteder, og grundet dette sit Ønske paa, at Hingsteholterne derved vilde spmuntres til at holde kostbare Hingste, da kan jeg ikke være fuldkommen enig med ham deri. Jeg troer nemlig, at saalænge Staten skal blandes ind i dette Præmiesystem og give Bidrag til Hingstepremier, er det ogsaa nødvendigt for Lovgivningsmagten at see hen til, at dette Bidrag, saavidt muligt, kommer alle Landets Egne tilgode. Dersom man inddeler Landet i altfor store Distrikter, vil Følgen blive, at de bedre Egne, der ere istand til at holde kostbare Hingste, ville tage Præmierne; hvorimod store Strækninger af Landet, nemlig de mindre gode Egne, slet ingen Præmier ville faae. Jeg anseer det derfor for nødvendigt ikke alene for Befolkningens Skyld, for at den kan have kortere Veie til Møbestederne, men ogsaa af det Hensyn, jeg nys omtalte; at